

II

Премина лѣтото. Заесени се. Надникна есенното слънце съ угаснали очи. Закапаха листата жълти и изпечени отъ лѣтната горещина. Узрѣха всички плодове. Заскърцаха тежки кораби съ грозде. Широкиятъ друмъ къмъ града почернѣ отъ коли. Тѣ откарваха цѣли сандѣци съ ябълки, скрити въ пшеничена слама.

Единъ день на Митко така се прияде ябълка, че скочи още въ тъмно и извика:

— Бабо, нали сега е есень?

— Сега, Митко!

— Ябълката е вече узрѣла, нали?

— Узрѣла е! — отвърна слѣпата баба безъ да дигне глава.

Митко грабна широката капа на дѣда си. Отвори вратата и изскочи навънъ. Бутна вратничето на градината. Отиде до най-сладката ябълка и лакомо погледна нагоре.

По младото дръвче нѣмаше нито единъ плодъ. И шумата бѣше надупчена и виснѣше надолу на жълти парцалчета. Сърдцето на Митко се сви отъ мъжа. Той си преглътна само плюнката и се върна назадъ. Влѣзе вкѣщи.

— Бабо! — викна още отъ вратата Митко.

— Що, сине?

— Защо ябълката не е родила плодъ тая година?

— Не знамъ, миличко! Родила е, ама трѣбва да сж я опоскали пуститѣ гжсеници!

— Какво е гжсеници, бабо!

— Тѣ сж едни малки животинки, дълги като желѣзница и съ по сто крака!

— Ами по другитѣ градини защо сж родили ябълкитѣ?